

[Udenrigsministeren.]

kendt, endnu ikke afgivet til vestmagterne. Det standpunkt, som de vestlige landes regeringer vedblivende må stå fast på, nemlig at det første skridt til Tysklands genforening må være afholdelsen af frie valg i hele Tyskland, synes stadig uacceptabelt for den sovjetiske regering.

Summen af de senere tiders indhøstede erfaringer må blive, at der vel er indtrådt en afspænding i forholdet mellem vest og øst, men at denne afspænding kun er opnået og kun kan opretholdes gennem en fast og målbevidst politik fra vestmagternes side. En sådan politik udelukker ikke og har hidtil ikke udelukket gentagne og tålmodige forsøg på at udnytte enhver mulighed til at forhandle sig et stykke frem. Men det er en illusion at tro, at en opgivelse af Vestens forsvarssamarbejde skulle kunne bringe os nærmere til nye forhandlingsresultater. Vi har lov til at sige tværtimod.

Londonkonferencens resultater må ses ud herfra. Londonkonferencens mål er fredens bevarelse gennem Vestens styrke og sammenhold.

I maj 1952 undertegnedes henholdsvis i Bonn og Paris Tysklandsaftalerne og EDC-traktaten, der skulle give Vesttyskland en højere grad af suverænitet end hidtil, samtidig med at der skabtes mulighed for et tysk bidrag til Vestens forsvarsstyrker. Atlantlandenes bestræbelser siden da havde været rettet imod at gennemføre dette traktatkompleks, der da også blev ratificeret af en række lande.

Af forskellige årsager, som jeg ikke her skal komme ind på, bragtes spørgsmålet om Frankrigs tilslutning til EDC-traktaten først frem for den franske nationalforsamling i slutningen af august måned dette år. Det vil være bekendt, at denne forsamling den 30. august afviste at befatte sig med denne traktat. Der var flere årsager hertil, men hvis jeg her skulle fremhæve en enkelt omstændighed, der bidrog afgørende, var det dette, at overenskomsten knæsatte princippet om, at deltagerlandenes militære styrker skulle indordnes under en overnational myndighed. Hertil synes tiden ikke at have været moden.

Med afvisningen af den af Atlantmagterne hidtil understøttede europæiske integrationspolitik på det militære område opstod

der en yderst alvorlig situation. Den amerikanske udenrigsminister Foster Dulles' udtalelser om en smertelig omvurdering af Amerikas udenrigspolitik vil være i frisk erindring. Fremtidshåbet i det samlede Bonn- og Parisaftalesystem hvilede på tilvejebringelse af en fransk-tysk forståelse, uden hvilken udsigterne for en rolig politisk udvikling i Europa ville være bragt i fare. Den franske nationalforsamlings afvisning af EDC-traktaten udløste derfor med næsten øjeblikkelig virkning skridt for påny at tilvejebringe balance i den vestlige politik ved at søge skabt nye former for Vesttysklands inddragelse i det vesteuropæiske samarbejde i forbindelse med en ophævelse af besættelsen af Vesttyskland.

I dette arbejde tog Storbritannien ledelsen, og disse bestræbelser førte op til og fandt deres foreløbige afslutning i Londonkonferencen. I denne deltog som bekendt de hidtidige EDC-lande, Frankrig, Holland, Belgien, Luxembourg, Vesttyskland og Italien, samt herudover Storbritannien, USA og Canada. Danmark og Norge var enige om ikke at søge sig repræsenteret ved konferencen for ikke herved at være bundet på forhånd til dens mulige resultater. Den endelige afgørelse måtte ske indenfor NATO-rammerne og efter forudgående forhandling i landenes parlamentariske instanser.

Forhandlingerne i London kan naturligt deles i to hovedspørgsmål. Det ene er de tre vestlige stormagters beslutning om at give Tyskland suveræniteten tilbage, og det andet er løsningen af det vesttyske forsvarsproblem.

I den såkaldte slutakt fra Londonkonferencen tilkendegiver Amerikas Forenede Stater, Frankrig og Storbritannien deres hensigt at afslutte okkupationsstyret i Den vesttyske Forbundsrepublik så snart som muligt, at ophæve okkupationsstatutten og at nedlægge det allierede højkommissariat. De tre regeringer vil dog fortsat have et vist ansvar i Tyskland på sådanne områder, hvor den internationale situation gør dette påkrævet. Der tænkes her bl. a. på Berlins særlige stilling.

Selve ophævelsen af besættelsesstyret i Vesttyskland er et anliggende, der alene afgøres mellem de tre vestlige stormagter og Vesttyskland; men naturligvis kan Danmark som nabostat ikke være uinteresseret